

ИСТИНСКОТО ЩАСТИЕ

„Щогава, като отново размишлявах, всичките угнетения, които стават под слънцето, и видях сълзите на угнетяваните, че нямаше за тях утешител. И че силата беше в ръката на ония, които ги угнетяваха, а за тях нямаше утешител. Затова аз облажавах умрелите, които са вече умрели, повече от живите, които са вече живи. А по-щастливи от двамата считах оня, който не е бил още, който не е видял лошите дела, които стават под слънцето“.

Еклизиаст 4:1-3

Има ли такъв човек на земята, който не желае да бъде щастлив? Кой не иска животът му да върви по мед и масло? Кой не иска проблемите му да не го смущават, мъката да не го измъчва, скръбта да не го потиска, злините да не му устройват капани в напрегнатият му живот, ежедневието да не го преследва със своите стресови изненади, болестите да не го атакуват до смърт, и най-накрая в отчаянието си не виждаш надежда от никаде, като удавник, заловил се за сламка, с треперещ от терзания глас да пита: „Докторе, кажи ми истината, ще живея ли? Колко ми остава още? Има ли някаква надежда за мен все още?“

Подобни въпроси задават почти всички, които са на границата между живота и смъртта. И знаете ли защо възникват всички тези въпроси? Поради следните две причини:

1. Поставени сме в граници, които не можем да изминем безнаказано и

II. Живеем в условия, които не могат да ни предложат истинско щастие.

Или казано с други думи, животът ни е временен и кратковременен, с обещания за лъжливи перспективи, които не може да изпълни, и предложения за радости, които са толкова нетрайни колкото и нашите надежди.

Колкото и добре да живее човек, краткият му и напрегнат живот никога няма да го остави да се чувства добре навсякъде и във всичко, или умствено-психически, или физически-здравословно, или икономически-финансово, или социално неоправдано и още много ИЛИ ще му създават състояние на несигурност, притеснение и преходност.

Да, скъпи приятелю. След като си се родил не по своя воля, след като си израстнал не по своя воля, след като навлезеш в живота не по своя воля, ти не трябва да се противиш със своята воля на Този, който ти е подарил живот, при все, че си създаден човек със свободна воля.

Когато твоят Създател те е поставил в началото на житейския път, идва времето, когато те предупреждава, за преобръщанията на живота и неговата нетрайност, точно толкова, колкото и за това, къде можеш да намериш абсолютна стабилност, пълна радост и вечно щастие. Размисли върху тези думи на Библията и прецени:

„Тъй като се възродихте не от тленно семе, а от нетленно чрез Божието слово, което живее и трае до века. Защото всяка твар е като трева, и всичката ѝ слава като цвят от трева: тревата изсъхва и цветът повяхва, но Словото Божие трае до века и това е словото, което ви е благовестено.“

I Петрово 1:23-25

Забележете как започва това Божествено напомняне: 3 „Тъй като се възродихте...“ Само родените веднаж могат да се възродят. Докато на родените под греха се предлага временно преходно щастие, то поддалите се на възраждане ще получат и съответната промяна. Бог предлага на всеки възраждане в подходящото време по подходящ начин, когато сме в състояние правилно да разсъждаваме и приемаме нещата. Това предложение за възраждане е съдбоносно за нас, най-голямата ценност, която небето може да ни предложи от съдбоносно значение, защото ще превърне обикновените земни радости във възвишени преживявания, временното щастие във вечно, и краткият временен живот, който завършва със смъртта – във вечен, продължаващ в безсмъртвието на вечността.

Размислете върху това предложение: какво губите, ако го отхвърлите и какво печелите, ако го приемете?

Ако го отхвърлите, отхвърляте не само Бога, който ви е създал и ви е дал битието, но и възможността, единствената възможност за реализация на вашите стремежи и мечти за вечно щастие в Божието присъствие, в присъствието на Неговата небесна цивилизация от ангелско общество, в присъствието на непадналите светове и не на последно място в присъствието на светият елит на всички възкресени от смъртта и живи преобразени и изкупени за вечността от земята:

„Понеже сам Господ ще слезе от небето при глас на архангел и Божия тръба и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред, после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха, и така ще бъдем всякога с Господа. И тъй, насърчавайте се един-друг с тия думи“

I Солунци 4:16-18

Но ако спечелиш приятелю, знаеш ли какво ще спечелиш? Бог ще ти го каже а не аз. И понеже всички ние сме поставени в състояние на война и противопоставяне помежду си поради наличието на греха, чуи сега каква алтернатива ти е представена за свободният избор между доброто и злото:

„Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото...“
„Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословието и проклятието, затова избери живота за да живееш, ти и потомството ти. Избери да любиш Господа твоят Бог и да слушаш гласа Му и да бъдеш привързан към Него, защото това е живота ти и длъжната на дните ти“

Второзаконие 30:15, 19-20

Какво означава всичко това? Какво печелиш? Съвършено ясно и просто както и определено точно. „Онзи, който живее до вечни векове“ (Откровение 4:9,10) ти е обяснил, че връзката с Него, службата спрямо Него, и съобразяването със своята Му воля, за тебе означава пълноценен живот, непрестанно добро и поток от благословения върху теб. Бог не ти се налага, Той никога не действа чрез принуждение, не те насилва, и понеже е свободомислец те поканва и оставя сам да избереш. Но Той също така ти излага какви могат да бъдат последиците от Неговото отхвърляне в твоя живот, по-точно отхвърлянето на послушанието спрямо Неговата воля, която винаги е била за твое добро. Връщането в небитието чрез смъртта на Адам след неговото непослушание:

„С пот на лицето си ще ядеш хляб докато се върнеш в земята, защото от нея си взет, понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“

Битие 3:19

Грехът направи променливи всички човеци, затова от Адам насам, целият човешки род се промени и понеже всички съгрешават винаги всякога и във всичко. Бог обаче е праведен, затова е и непроменим. Той не е човек, че да се изменя:

„В началото, Ти Господи си основал земята, и дело на твоите ръце е небето. Те ще изчезнат, а Ти ще пребъдваш. Да! Те всички ще овехтеят като дреха, и като одежда ще ги свиееш, и те ще бъдат изменени. Но Ти си същият, и Твоите години няма да се свършат“

Евреи 1:10-12

Сам Бог е казал за Себе си: „Аз Господ не се изменям“ (*Малахи 3:6*). Също това се отнася и за Неговият Син:

„Иисус Христос е същият вчера, днес и утре“ (*Евреи 13:8*). А това означава, за Този, който не се изменя, неизменна съдба за всеки невъзроден грешник от потомството на Адам.

Чувствайки своята безпомощност, Павел се провиква:

„Окаян аз човек, кой ще ме освободи от тялото на тази смърт“ (*Римляни 7:24*).

Каквото и да предприема, както и да подрежда живота си, каквито и възможности да предвидя в моето развитие за в бъдеще непредвидимото е неизбежно. Това е така, защото Бог и на нас казва същото, което някога бе казал на Каин:

„Ако правиш добро не ще ли бъде прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи при вратата и към тебе се стреми, но ти трябва да го владееш“

Битие 4:7

И ето въпросът към теб: как можеш да владееш греха, когато той още преди рождението ти, те е заблягал. Този проблем е измъчвал и великият апостол Павел. Без Божията намеса ние наистина сме обречени. Никога не можем да бъдем истински щастливи, постоянно щастливи, както и щастливи за дълго време без Божието присъствие в живота си, защото в началото на житейския ти път те чака грехът като доживотен спътник, много по-могъщ, ловък, коварен и опитен в заблягането и ръководството на човека. Неговата цел е да те държи отделен и далеч от Бога, далеч от Този, който единствено може да ти даде истинско постоянно и дълго щастие не само за земния живот, но и за вечността.

Между многото заблуди, които ти предлага този преходен и мизерен, грешен живот е и надеждата, че можеш наистина да бъдеш щастлив само ако пожелаеш или нямаш представена друга възможност. Голяма част от човечеството е подведено от подобна измама. Някои считат, че щастието е в славата и полагат огромни усилия да се прославят по всевъзможни начини възприети от арсеналите на тъмнината – подкупи, измами, лепоставяне, убийства, насилния тогава, когато законните средства на обществото се изчерпят. Други мислят, че щастието е в женитбата, като си намерят подходящ спътник в живота, и то такава личност, която би му подслаждала живота със своите положителни прояви и въздействия. Трети се надяват да достигнат истинско щастие

чрез неимоверен труд за реализация на своите планове и амбиции в областите на науката, културата и изкуството да постигнат известно уважение, ласкателства за да си спечелят приятели и почитатели. Но най-голямо е числото на онези заблудени, които си въобразяват, че богатството може да им донесе както стабилно, така и трайно щастие. Наистина каква илюзия, какво заслепение! Колко суетно е това човечество, което се е впуснало да гони златната птица на щастието, за да установи в един далечен момент на живота си, че тя винаги ще му се изплъзва, докато не падне в рова на смъртта, увлечен от своите илюзии.

Щастие и (или) пари

Един английски милиардер прочел във вестника как един журналист го нарича в статията си щастлив човек. Милиардерът веднага повикал журналиста и възразил:

–“Щастлив? Каква лъжа! Та поради какво бих могъл да бъда щастлив? Затова, че съм богат? Но богатството не е направило още никого щастлив.

Виждате ли тези вази? За всяка от тях съм платил по 3.000 лири. Вярвате ли, че те са ме направили щастлив? Виждате ли тази картина на Рембранд? За нея платих 20.000 лири. Килимът, който е под краката ви е донесен чак от Исфахан и е отпреди няколко века. Мислите ли, че всичко това ме е направило щастлив?

Моето единствено дете умира от туберкулоза. С каква радост бих дал всичко за да мога да го спася..., но не мога.

И има още глупци, които твърдят, че съм щастлив, защото съм богат. Клетни хора! Наистина ли парите са условие за щастие?”

Отчаяният за съдбата на детето си милиардер, нарича хората, които са стигнали до извод, че в богатството е щастието – глупци и клетни. И наистина той е прав. Защото няма по-голямо богатство за човека от здравето.

Отиде ли си здравето, няма друга перспектива, освен мъчително и мрачно предчувствие за приближаваща смърт. Без да знае писанието, милиардерът нарича журналиста – клет човек. А Павел нарича себе си „Окаян аз човек“.

Всеки се страхува от неизбежният и фатален край, чувствайки своята безпомощност и окаяност, и тогава на пределът на силите си, в края на възможностите си, на границата между живота и смъртта се сеца за Бога: „Господи, помогни ми да оцелея. Върни ми малкото щастие и радост между живите, за да оцелея. Удължи годините ми и обещавам да те търся и да ти служа“.

Наистина такава една изповед пред неизвестността е доста трогателна, макар и закъсняла. Но знаете ли, че са живели много души, има ги и сега, които са се възродили преди да дойде този определен момент в края. Такъв е бил апостол Павел, който се бе посветил на Бога в Негова служба. В онези жестоки времена той четири пъти бе прекосил Римската империя за вечното спасение и щастие на своите братя от езическите народи. И той е един от тези, който е вършил всичко за да придобие всички за небето чрез Христа. Защото е знаел как да изпълни своя дълг към Бога по най-резултатният начин:

„Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на мен сте го направили“

Матей 25:40

Той е разбирал отлично своят Господ още от момента, в който се среща с Него по пътя за Дамаск. Той е знаел, че отдавайки себе си на всяка цена, по всяко време, при всякакви условия, със всички дарби на учен, философ и теолог, в каузата на изкуплението, §

предлагано от Христа, ще се сдобие с венецът на живота (II Тимотей 4:8), единственият подарък от небето, гарантиращ вечното му щастие. Той целият поднесе себе си като жив принос за спасението на изгубените.

Как, по какъв начин Павел постигна това? Дали е минал безболезнено през „долината на смъртната сянка“ (Псалм 23:4). Чуйте неговата съкрушителна изповед, такава, каквато човек трудно може да възприеме за истина, и все пак е само част от неговите страдания за Христа за печелене на души:

„...бил съм повече в трудове, в тъмници, още повече в бичувания безмерно, много пъти на смърт. Пет пъти юдеите ми удариха 40 удара без един, три пъти бях бит с тояги, веднаж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбини. Много пъти съм бил в пътешествия: в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност от град, в опасност от пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебратя, в студ и мъка, много пъти в неспане, глад и жажда, в неядене, студ и голота, и освен другите неща, които не споменавам, има и това, което тежи върху мене всеки ден – грижата за всички църкви“

II Коринтяни 11:23-28

Този колос на вярата е преживял и изтърпял всичко това от грешните и за грешните, само за да угоди на Бога в послушание на святата Му воля.

Както виждате, грехът е постоянният източник на всички човешки нещастия. Павел е подчертал, че грехът не може да върши безнаказано своята рушителна дейност между човечеството: „...Защото заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23). Но Бог не ни е оставил безнадеждни „Благодарение на Бог има избавление чрез 9

Иисус Христос, нашият Господ“ (Римляни 7:25).

Бог е предвидил избавление, което ти предлага чрез Словото, постъпките и заслугите на Своят Син. Разбира се, че всеки няма да го приеме, понеже условията, гарантиращи вечното щастие са две:

- I. Пълен отказ от служба към греха и
- II. пълно послушание спрямо неговата боля за освещение на духа, душата и тялото.

„...Така и вие считайте себе си за мъртви към греха и живи към Бога в Христа Иисуса“

Римляни 6:11

„А сам бог на мира да ви освети напълно, и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашият Господ Иисус Христос“

I Солунци 5:23

Тези две велики истини, които са поставени в тежката раница, която те чака в началото на пътя към спасението и вечното щастие, не могат да бъдат вдигнати и понесени от всеки, защото за тях са необходими духовно силни личности, издържливи във вярата и несломими в ревността си към Бога. И още нещо: не можеш да искаш истинско щастие, ако не си се научил как самият ти можеш да направиш другите щастливи. Искани ли да получиш небесното благословение, научи се да даряваш другите от себе си с такова. За това е нужно голямо любящо сърце. Никога не забравяй, че в службата си към Бога ще срещнеш много по-нещастни измежду тях, с които се срещаш, такива, които се нуждаят не само от теб, но и от твоята подкрепа. Нали за това те е призовал Бог, да бъдеш светлина за света сред това падение, и утеха за отчаяните и обезсърчените.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Няма човек, който да не мечтае за истинско щастие, но между тях макар и малцина има и такива, които водят борба със себе си за осъвършенстване. Само съвършените ще могат да получат последното. И аз те призовавам да се потрудиш за себе си. Направи и това, което зависи от твоята любов към другите. Ако не знаеш как, научи се от Христос и Той ще ти помогне да достигнеш вечното щастие, понеже самият Той е пътят към него. Самият Той е истината за него и самият Той е животът в него. Това е неговото собствено твърдение: „Аз съм пътят, истината и живота“ (Иван 14:6)

АМИН!!!